

let af nævnet, og der forudsættes således hverken vøring eller enighed blandt udvalgets medlemmer.

Det er endvidere tanken, at udvalget sammensættes af ministeren blandt de beskikkede medlemmer af nævnet og efter indstilling fra de samme organisationer og styrelser, som over for ministeren indstiller medlemmer til nævnet. Hermed sikres det, dels at organisationerne får indflydelse på, hvem der kan henvises sager til behandling i nævnet, dels at den generelle erhvervs- eller branchemæssige sagkundskab, henholdsvis miljømæssige sagkundskab, som medlemmerne repræsenterer, bliver repræsenteret også i dette udvalg. Udvalgets medlemmer skal kunne dække et fagligt stort område, og det er derfor væsentligt, at disse medlemmer besidder en tilstrækkelig bred ekspertise. Udvalget forventes, som ved sagerne behandling i nævnet i øvrigt, at skulle bestå af lige mange fra hver af de 2 indstillingsberettigede grupper.

Som nævnt ovenfor veksler de indstillingsberettigede organisationer fra lovområde til lovområde, idet indstillingsretten afspejler, hvilke brancher eller erhvervsområder der reguleres ved de afgørelser, der er underlagt nævnskompetence.

Det foreslås derfor, at der nedsættes et udvalg for hvert af de »hovedområder«, som klagerne til Miljøklagenævnet vedrører. Dette medfører, at der skal nedsættes ét udvalg, som dækker sagerne efter miljøbeskyttelsesloven, vandforsyningsloven, jordforureningsloven, miljømålsloven, miljøoplysningsloven samt kvoteloven, ét udvalg for sager efter lov om kemiske stoffer og produkter, samt to udvalg efter havmiljøloven (for henholdsvis afgørelser vedrørende dumpning af optaget havbundsmateriale efter havmiljølovens § 26 og afgørelser truffet efter regler fastsat efter havmiljølovens § 33, stk. 2, om hurtigfærger).

Klager over afgørelser efter § 8 i lov om miljø og genteknologi skal endvidere behandles i Miljøklagenævnet. Det fremgår imidlertid af bemærkningerne til loven (Lov nr. 288 af 4. juni 1986), at det var en væsentlig forudsætning, at sagkyndige medlemmer behandler klagesager på dette område, hvorfor en udvidelse af formandens kompetence ikke foreslås på dette område.

Miljøklagenævnet er som nævnt i afsnit 1 klagemyndighed for en række afgørelser efter miljøbeskyttelsesloven, jordforureningsloven, genteknologiloven, vandforsyningsloven, havmiljøloven, lov om kemiske stoffer og produkter, miljømålsloven, kvoteloven og lov om aktindsigt i miljøoplysninger. Bestemmelserne om klage til Miljøklagenævnet i disse love er imidlertid forskelligartede, og det foreslås derfor, at disse i højere grad ensrettes. Bestemmelserne foreslås

således opbygget efter samme systematik. Først i bestemmelsen står hvilke afgørelser, der kan påklages, dernæst hvilke regler der finder anvendelse på nævnets behandling af sagerne, og sidst en hjemmel til at ministeren kan fastsætte nærmere regler for nævnets virksomhed ved behandlingen af sager i henhold til den pågældende lov. I dag indeholder nogle af lovene en sådan bestemmelse, og for andre af lovene anvendes en tilsvarende bestemmelse i miljøbeskyttelsesloven. Det er med hjemmel heri, ministeren har udstedt bekendtgørelse nr. 862 af 16. december 1991 om forretningsorden for Miljøklagenævnet. Fremover vil bekendtgørelsen om nævnets forretningsorden blive udstedt med hjemmel i de foreslåede bestemmelser i de respektive miljølove.

2.3. Lov om miljø og genteknologi

I forbindelse med Arbejdstilsynets afgørelser om klassifikation i forbindelse med fremstilling og anvendelse af genetisk modificerede organismer i laboratorier, laboratorieområder og anlæg til storskalaforøg efter Beskæftigelsesministeriets bekendtgørelse om genteknologi og arbejdsmiljø fastsætter Skov- og Naturstyrelsen vilkår til sikring af det ydre miljø. Disse vilkår indgår som en del af Arbejdstilsynets afgørelse.

Efter de gældende bestemmelser vil der i regler udstedt efter § 7, stk. 3, i lov om miljø og genteknologi skulle fastsættes klageadgang til miljøministeren over disse vilkår. Dette har ikke været hensigten i forbindelse med den oprindelige udformning af bestemmelserne. Med lovforslaget fastsættes derfor, som det har været hensigten, klageadgang til Miljøklagenævnet. Herefter vil der blive udstedt en bekendtgørelse i medfør af genlovens § 7, stk. 3, om fastsættelse af vilkår med klageadgang herover til Miljøklagenævnet.

2.4. Lov om ændring af lov om planlægning

Det foreslås at udstrække den gældende adgang i planlovens § 52, stk. 3, for miljøministeren til at bemyndige en styrelse eller tilsvarende institution under Miljøministeriet til at udøve de beføjelser, der i loven er tillagt ministeren, til også at gælde de beføjelser, der følger af overgangsordningen i lov nr. 571 af 24. juni 2005 om ændring af lov om planlægning, til bl.a. at ændre eller ophæve opretholdt regionplanretningslinjer.

Der foreslås endvidere at udstrække den gældende adgang i planlovens § 52, stk. 4, for ministeren til at fastsætte regler om adgangen til at påklage afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse, herunder at afgørelserne ikke skal kunne indbringes for ministeren, til også at gælde de afgørelser, der efter bemyndi-